

РЕШЕНИЕ

№ 1090

гр. София, 22.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 26.01.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **11717** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 87 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на С. А. Х. А. Х., гражданин на А., ЛНЧ [ЕГН] срещу решение № ВР-16/2.11.2020 г. на Интервюиращ орган към председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което му е отказано допускане на последваща молба за предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Жалбоподателят твърди, че решението е неправилно и необосновано. Не е обсъдено съдържанието на представените от жалбодателката документи- писма относно конкретни писмени заплахи; не са обсъдени доказателствата относно психичното състояние на жалбоподателката. Неправилно е прието, че положението в държавата по произход се е подобрило значително – тези изводи не се подкрепят от събраните по делото писмени доказателства, от които се установява наличието на военни конфликти с много цивилни жертви, особено сред жените. В продължаващия военен конфликт жените стават жертва на отвлечения, сексуално насилие и паралелно правосъдие, позволяващо изтезания на жени в райони, контролирани от талибаните.

Ответникът - Интервюиращ орган към председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет оспорва жалбата. Твърди, че в процесното решение са обсъдени всички доказателства; от използваните справки за А. моли да се вземе най-новата.

Представителят на СГП счита, че молбата е основателна.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и представените по делото доказателства, намира за установено следното:

С молба вх. № УП-11325/21.10.2020 г., подадена от жалбоподателя, е поискано предоставяне на международна закрила, като молбата е квалифицирана като последваща такава. С новата, последваща молба, е поискано предоставяне на хуманитарен статут, като е посочена обстановката в А.. Представени са и нови документи: ксерокопия от предупредителни писма от талибаните; становище на фондация „Център Н.“, решение на ВАС и справка на ВКБООН.

Жалбоподателката е [дата на раждане] в А., гражданин е на А., таджик, мюсюлманин шиит, неженена.

При представянето на своята бежанска история в предходните административни производства, е заявила, че през 2016 г. е влязла в България, с трафикант. Напуснала е А. като е преминала през И. и Турция.

С оспореното в настоящото производство решение № ВР-16/2.11.2020 г., издадено от интервюиращ орган при ДАБ, процесната молба не е допусната до производство за предоставяне на международна закрила. Административният орган е изложил мотиви, че гореописаните писмени документи не биха могли да се приемат като ново обстоятелство към молбата ѝ за международна закрила, тъй като са били подробно анализирани в предходното производство и са били оценени като неоснователни. От представената справка относно ситуацията в А. е направен извод, че положението се е значително подобрило.

От представена в настоящото съдебно производство актуална справка относно Ислямска Република А. с вх. № МД-44/22.1.2021 г., се установява, че въоръжени бунтовнически групи продължават да извършват атаки срещу цивилни, като някои области на А. се намират извън правителствения контрол и там талибаните създават свои системи за правосъдие и сигурност. Способността на компетентните органи да оказват помощ на уязвимите лица остава ограничена. Жените са все по-често жертва на самоубийствени и комплексни атаки, като за първите шест месеца на 2018 г. са регистрирани 544 жертви на жени. Жените и децата продължават да са повече от половината от цивилните жертви от въздушни нападения, като е налице увеличение на жертвите на деца. Вдовиците, разведените жени и тези без мъжка подкрепа са особено застрашени, тъй като нямат средства за оцеляване поради ограничения в свободата им на придвижване и осигуряване на прехрана. През март 2018 г. Независимата комисия по правата на човека на А. определя насилието срещу жени като едно от най-сериозните предизвикателства по отношение правата на човека, като проявите на това насилие спрямо жените се изразяват в „убийства на честта“, отвличания, изнасилвания, сексуален тормоз, принудителни аборти, насилствени бракове и домашно насилие. Мъжете отговорни за домашно насилие остават безнаказани, а жените обикновено са икономически зависими от тях и практически не могат да подадат оплакване и нямат друг избор освен да продължат да живеят в положение на малтретиране. АПЕ ограничава достъпа до образование и здравеопазване като насочва атаките си срещу училища, болници и здравни работници. АПЕ продължават да набират деца за самоубийствени атентати и като човешки щит, както и да участват в активни бойни действия и да пренасят тайно оръжия.

Същевременно обаче се установява, че на 29 февруари 2020 г. в Доха, САЩ и талибаните подписват Споразумение за установяване на мир. Сочи се, че „миналата

седмица“ /като справката е от 22.1.2021 г./ е постигнат малък напредък като правителството на Талибан и А. са се договорили за някои процедурни условия за предстоящите мирни преговори. Някои области на А. се намират извън правителствения контрол, като сблъсъците се заделили в провинциите Х., Г., У. и К.; в началото на януари 2021 г. – най-интензивно във Ф., К., Х. и Н.. Същевременно обаче се сочи, че обстановката в К. /където се установява, че е живеела жалбоподателката/ е възможно вътрешно разселване за един възрастен мъж.

Установява се също така, че родителите на жалбоподателката са живеели в К., както и това, че тя е завършила средно образование със специалност фотография и журналистика /видно от интервюто от 19.3.2018 г./

При така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежна страна, в преклузивния срок по чл. 84, ал. 1 ЗУБ и е процесуално допустима.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, в предвидената в закона писмена форма.

При постановяване на процесния административен акт ответникът НЕ е допуснал съществени нарушения на административно-производствените правила по ЗУБ. Жалбоподателят е имал възможност да представи нови писмени доказателства, за което е получил подробни писмени указания. Той се е възползвал от тази си правна възможност.

От материално-правна гледна точка.

Решението е издадено при правилно тълкуване и прилагане на материалния закон.

Предвид така установеното, съдът намира, че са налице предпоставките на чл. 13, ал. 1, т. 1 и 2 ЗУБ, за да се приеме, че молбата е явно неоснователна. Решението е издадено при правилно тълкуване и прилагане на материалния закон.

Представените и приложените към процесната молба /последваща по смисъла на §1, т. 6 ДР на ЗУБ/ документи не са нови. Те, както е посочено в оспореното решение, са били анализирани в предходните производства, което се потвърждава от представените доказателства, поради което и е неоснователно твърдението, че административният орган е следвало да ги обсъди по същество. Такова задължение би възникнало само ако би достигнал до извод, че са нови такива.

На следващо място, жалбоподателят не е посочил никакви конкретни причини за

Въз основа на събраните доказателства съдът намира, че не може да се направи извод, че жалбоподателят е представил нови доказателства, от които може да се направи извод, че търси закрила именно поради осъществено спрямо него преследване по смисъла на чл.8, ал.4 от ЗУБ - поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение.

На следващо място, предвид бежанската история, не може да се направи извод, че именно твърдяното /но неустановено/ преследване - заплахи, без да се сочи и да се установява това да е поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, стои в причинна връзка с напускането на страната по произход.

По отношение на извода за липсата на основания за прилагане на хуманитарен статут по чл.9 от ЗУБ, съдът също намира, че решението е издадено при правилно прилагане на материалния закон. Съгласно чл.9, ал.1 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя

на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства – смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи върху живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случаи на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Чл.9,ал.2 от ЗУБ предвижда, че тежките посегателства могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства. По силата на чл.9, ал.8 от ЗУБ хуманитарен статут може да бъде предоставен и по други причини от хуманитарен характер, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците.

Видно от цитираните по-горе справки, не се установяват и разширенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на Европейските общности от 17 февруари 2009г. по дело № С-465/07 и тълкувателно решение на Съда на Европейския съюз от 30 януари 2014г. по дело № С-285/12 по тълкуването на чл.15, б. “в“ от директива 2011/95/ЕС, които се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ.

При изследване на териториалния обхват и степента на насилието в А., административният орган е установил, че в държавата по произход на чужденеца, въпреки наличието на спорадични бомбени атентати и инциденти, обстановката не достига до границите на въоръжен конфликт, по смисъла заложен в Международното право и правото на Европейския съюз. Същевременно, видно от новата справка, е налице тенденция за подобрене на обстановката в А., като в К., където е живеела жалбоподателката, е възможно вътрешно разследване.

Следователно, от доказателствата по делото не може да се направи извод, че са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата си по произход жалбоподателят би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплаха, което е обстоятелство, относимо към предоставянето на хуманитарен статут.

Едновременно с това се установява, че по отношение на кандидата не са налице предпоставки за предоставяне на статут по чл.8, ал.9 и чл.9, ал.6 от ЗУБ, доколкото той не е заявил член на семейството му да има предоставен статут на бежанец или хуманитарен статут в Република България.

По така изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че оспореното решение е издадено при правилно прилагане на материалния закон, като административният орган е изложил подробни мотиви относно липсата на материалноправните условия за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорвания, съобразно фактите от личната му история и въпроса относно сигурността в А.. Следователно не са налице отменителни основания по чл.146 от АПК за незаконосъобразност на административния акт и жалбата следва да се отхвърли като неоснователна.

Воден от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. А. Х. А. Х., гражданин на А., ЛНЧ [ЕГН] срещу решение № ВР-16/2.11.2020 г. на Интервюиращ орган към председателя на Държавна агенция

за бежанците при Министерски съвет.
Решението НЕ подлежи на касационно обжалване.

СЪДИЯ: